

Introduction to

גמרא and

תורה שבעל פה

Introduction:

As we begin our study for the year of גמרא and the תורה שבעל פה, it will be very beneficial for us to have some critical background information about how we got from מתן תורה to today. Through learning some essential sources hopefully we will all have a greater understanding of the historical development of תורה שבעל פה and its role within Judaism.

Attached to this packet is a basic Torah timeline, created by Rabbi Lanner. Also, most of the sources found in this packet are courtesy of Rabbi Lanner.

Process:

The class will be divided into groups. Each group will prepare different material and will then be responsible to teach that material to the class. Each presentation must include: a summary of the main ideas, practical examples/applications and (*if applicable*) an explanation of key Hebrew/Aramaic terms or concepts (these will be bolded in the Hebrew/Aramaic text). Each presentation should be between 10-13 minutes (*you cannot exceed 13 minutes*).

In addition to each presentation, as a class we will turn our learning into a website that can serve for others as an introduction to תורה שבעל פה. The material you present should be converted into a submission for the website. [IMPORTANT NOTE: If you choose to use a Keynote or PPT in your presentation, you can also use this for the website.]

Timeline:

Monday	Tuesday	Wednesday	Thursday
26	27	28	29
<i>Prepare the material</i>	<i>Prepare the material</i>	<i>Presentations</i>	<i>Presentations</i>

The website submission will be due on Monday September 9th.

Assessment:

Each group will be graded on both the presentation to the class and the website material submitted. (See the grading rubrics below)

Presentation Grading Rubric

	OK	Good	Great	Awesome	Grade
Accuracy <ul style="list-style-type: none"> • Correct presentation of the researched material • Encompassed main ideas of the assigned material • Encompassed all the necessary components of the project 	4	6	8	10	
Preparation <ul style="list-style-type: none"> • All necessary materials were ready for the lesson • Presenters had a clear plan for the presentation • Lesson had a good flow and order 	4	6	8	10	
Mastery <ul style="list-style-type: none"> • Showed depth of understanding of the material • Answered questions well • Little need for notes during the presentation 	4	6	8	10	
Speaking <ul style="list-style-type: none"> • Voices were loud and clear • Good eye contact • Well-rehearsed 	4	6	8	10	
Clarity <ul style="list-style-type: none"> • Presentation was clear even to someone who had not learned the material • Clear beginning, middle and end • Main points were articulated clearly 	4	6	8	10	
Engagement <ul style="list-style-type: none"> • Incorporated engaging material • Tone of voice was engaging • Body language was engaging 	4	6	8	10	

Website Grading Rubric

	OK	Good	Great	Awesome	Grade
Accuracy <ul style="list-style-type: none"> • Correct presentation of the researched material • Project encompassed most of the assigned material 	4	6	8	10	
Professionalism <ul style="list-style-type: none"> • Well edited • No spelling or grammatical errors 	4	6	8	10	
Clarity <ul style="list-style-type: none"> • Presentation was clear even to someone who had not learned the material • Fonts were easy to read • Good flow and order 	4	6	8	10	
Creativity <ul style="list-style-type: none"> • Graphics, animations, sounds or style of presentation enhanced the overall presentation • Added relevant examples and material to make the material more understandable and relatable 	4	6	8	10	

Group 1 – Transmission of Torah from Har Sinai until the times of the Mishnah

This first source is the Rambam's explanation of what Hashem gave to Moshe on סני in terms of תורה שבעל פה and תורה שבכתב.

(1) רמב"ם – הקדמה למשניות

<p>One should know that every <i>mitzvah</i> that Hashem transmitted to Moshe, he transmitted with it its explanation. Meaning, Hashem would tell Moshe a verse and afterwards explain all the necessary details and all that was included in that verse.</p> <p>[The Torah was then transmitted to all the Jewish people.] The nation then spread out and taught each other that which they learned and wrote down the verses on scrolls. The officers would go throughout the Jewish people to make sure they knew the verses, understood how to read them and would then explain to them the verses. The verses would be written down and they would remember its explanation, this is what our Rabbis refer to as the Written Torah and the Oral Torah. The Rabbis taught in a <i>Baraita</i>: 'Hashem spoke to Moshe on Har Sinai', What do the words 'on Har Sinai' teach us?! Was not the entire Torah given on Sinai?! Rather this teaches us that just like <i>shemita</i> the general rules and its fine points were given at Sinai, so to all the <i>mitzvot</i> its general rules and fine points were given at Sinai.</p> <p>Here is an example: Hashem said "In <i>succot</i> you shall dwell for seven days" (<i>Vayikra</i> 23). Afterwards Hashem explained that <i>succah</i> is only an obligation for males and not for females, that sick people and travelers are exempt, that one can only cover the <i>succah</i> with something that grows from the ground etc. When the messenger came [i.e. Moshe] he received the <i>mitzvah</i> and its explanation. So to with each of the 613 <i>mitzvot</i>, the verses were written in scrolls and the explanations were transmitted orally.</p>	<p>דע שכל מצוה שנתן הקב"ה למשה רבינו ניתנה לו עם פירושה, היה הקב"ה אומר לו המקרא ואח"כ אומר לו פירושו וביאורו וכל מה שכלל אותו המקרא המחוכם וכו'.</p> <p>וכך היה סדר למודו לישראל וכו' ומתפזרים העם ללמד זה לזה מה ששמעו מהשליח, וכותבים המקרא במגלות. ומתפזרים השרים בכל בית ישראל ללמד ולשנן עד שידעו אותו מקרא וישכילו קריאתו, ומלמדים אותם ביאור אותו המקרא שניתן מאת ה', ואותו הביאור הוא כללי ענינים. והיו כותבין המקרא וזוכרים הקבלה על פה, וכך אומרים חכמים ע"ה תורה שבכתב ותורה שבעל פה. ואמרו ע"ה בבריתא וידבר ה' אל משה בהר סיני מה ת"ל בהר סיני והלא כל התורה כולה נאמרה מסיני אלא לומר לך מה שמטה נאמרו כללותיה ופרטותיה ודקדוקיה מסיני אף כל המצות נאמרו כללותיהן ופרטותיהן ודקדוקיהן מסיני.</p> <p>והנה לך משל, אמר לו ה' בסוכות תשבו שבעת ימים (ויקרא כג), ואחר כך הודיעו ה' יתעלה שסוכה זו חובת הזכרים ולא הנקבות, ואינה חובה לחולים ולא להולכי דרכים, ואין מסככין אותה אלא בדבר הצומח מן הארץ וכו' וכאשר בא השליח עליו השלום קבל המצוה הזו וביאורה, וכך כל השש מאות ושלוש עשרה המצות הם ופירושיהם, המקרא כתוב במגלות והפירוש על פה.</p>
---	--

In the continuation of the Rambam's Introduction to Mishnah he explains the significant shift from Moshe's death to the generation of Yehoshua.

(2) רמב"ם – הקדמה למשניות

<p>It was on the first of the month of <i>Shevat</i> in the 40th year [in the desert] that Moshe gathered the nation and said he was about to die. He said if anyone had forgotten law they should ask him and he will remind them, or if anyone was unsure about a law they should ask him and he will explain it. This is stated in the verse (Devarim 1) "Behold Moshe explained this Torah saying." In addition the Rabbis taught in the Sifrei that anyone who forgot a law should come [to Moshe] and he will explain it; anyone who needs explanation should come to him and he will explain it etc.</p> <p>When he [i.e. Moshe] died, Yehoshua and the people of his generation contemplated and discussed the teachings of Moshe. Everything that was received from Moshe was not debated at all. That which was not received directly from Moshe, the elders of that generation would learn through the thirteen principles that were given on Sinai to explain the Torah. Within those new laws some were agreed upon completely and had no debate, while others there would be disagreement and each person would act in according to his own reasoning etc. In the cases of debate the community would follow the majority opinion as is stated (Shemot 23) "After the majority to sway [the law]."</p>	<p>ויהיה בארבעים שנה בעשתי עשר חדש בראש חדש שבט הקהיל את העם ואמר להם הגיע זמן מותי ואם יש בכם מי ששמע הלכה ושכחה יבא וישאלני ואבאר אותה, וכל מי שנסתפקה עליו שאלה יבא ואפרשנה לו כמו שנאמר (דברים א) הואיל משה באר את התורה הזאת לאמר. וכן אמר חכמים בספרי (פ' דברים) כל ששכח הלכה אחת יבא וישנה וכל שיש לו לפרש יבא ויפרש וכו'.</p> <p>וכאשר מת עליו השלום אחר שהנחיל ליהושע מה שנאצל עליו מן הפירוש והחכים והתבונן בו יהושע ואנשי דורו. וכל מה שקבל ממושה הוא או אחד מן הזקנים אין לדבר עליו ולא נפלה בו מלוקת. ומי שלא שמע בו פירוש מפי הנביא עליו השלום מן הענינים המשתרגים מהם, הוציא דינים בסברות במדות השלש עשרה הנתונות על הר סיני שהתורה נדרשת בהם. ובאותם דינים שהוציאו יש דברים שלא נפלה בהם מחלוקת אבל הסכימו עליהם, ויש מהם מה שנפלה בו מחלוקת בין שתי דעות זה אומר בכה וזה אומר בכה, וזה סובר סברא ונתחזקה לדעתו וזה סובר סברא ונתחזקה לדעתו וכו' וכשהיתה נופלת המחלוקת היו הולכים אחרי הרוב כמו שנאמר (שמות כג) אחרי רבים להטות.</p>
---	--

The Rambam then explains the transmission of the Torah from the times of Yehoshua until the time of the writing of the Mishnah.

(3 רמב"ם – הקדמה למשניות)

<p>When Yehoshua died he taught the elders whatever he received [from Moshe] and whatever was expounded during his days that did not have any debate. Any area that had debate they followed the opinion of majority of the elders. Afterwards those elders taught the prophets [of the next generation], and the prophets taught each other. There was no generation that did not contemplate these matters and create new ideas. [But] the Rabbis of each generation placed greater significance on the ideas of the generation before them. The main ideas that were transmitted [from one generation to the next] were never debated. Finally it reached the time of the Men of the Great Assembly...they also contemplated the ideas of the Torah like those who came before them; and they also made decrees and enactments. The last generation of this pure assembly was the first Rabbi mentioned in the <i>Mishnah</i>, namely Shimon the righteous who was [also] the <i>Kohen Gadol</i> at the time.</p>	<p>וכאשר מת יהושע בן נון למד לזקנים מה שקבל מן הפירוש ומה שהוציאו בזמנו מן הדינים ולא נפל עליו מחלוקת. ואשר נפלה בו מחלוקת פסקו הדין על פי רוב הזקנים וכו' ואחר כן למדו הזקנים ההם מה שקבלו מפי יהושע אל הנביאים עליהם השלום והנביאים למדו זה לזה. ואין זמן שלא היה בו התבוננות וחדוש הענינים. והיו חכמי כל דור משימים דברי הקודמין עיקר והיו לומדים מהם ומחדשים ענינים. והעיקרים המקובלים לא נחלקו בהם. עד הגיע הזמן לאנשי כנסת הגדולה וכו' והתבוננו גם הם כאשר עשו הקודמים להם וגזרו גזירות והתקינו תקנות והאחרון מן החבורה הטהורה ההיא הוא ראשית החכמים הנזכרים במשנה והוא שמעון הצדיק והיה כהן גדול בדור ההוא.</p>
<p>After this time came <i>Rabbeinu Hakadosh</i> (our Rabbi the holy one) who was unique in his generation and his time. He was a man with all the positive traits which is why he merited to be called <i>Rabbeinu Hakadosh</i>, but his real name was Judah. He was [also] the pinnacle of wisdom...[he] spread Torah throughout Israel, gathered different laws and words of the Rabbis and the different debates from the times of Moshe until his day...once he gathered all the different pieces of knowledge he began to write the <i>Mishnah</i> which included all these explanations of the <i>mitzvot</i> found in the Torah.</p>	<p>וכאשר הגיע הזמן אחריהם אל רבינו הקדוש עליו השלום והיה יחיד בדורו ואחד בזמנו איש שנמצאו בו כל החמודות והמדות הטובות עד שזכה בהם אצל אנשי דורו לקרותו רבינו הקדוש, ושמו יהודה. והיה בחכמה ובמעלה בתכליתם...ורבץ תורה בישראל ואסף ההלכות ודברי החכמים והמחלוקות המקובלות מימות משה רבינו עד ימותיו וכו' וכאשר כלל הדעות והדברים החל לחבר המשנה שהיא כוללת פירוש כל המצוות הכתובות בתורה.</p>

Group 2 – The creation of Gemara

The Rambam in his introduction to Mishnah Torah (his book of laws) describes the historical formulation, purpose and acceptance of the Gemara.

(1) רמב"ם הקדמה למשנה תורה¹

<p>Ravina and Rav Ashi were the final generation of the Sages of the Talmud. Rav Ashi composed the Babylonian Talmud in Shin'ar approximately one hundred years after Rabbi Yochanan composed the Jerusalem Talmud. The intent of both the Talmuds is to elucidate the words of the Mishnah, to explain its deeper points, and [to relate] the new matters that were developed by each court from the era of Rabbenu Hakadosh until the composition of the Talmud.</p> <p>From the entire [body of knowledge stemming from] the two Talmuds, the <i>Tosefta</i>, the <i>Sifra</i>, and the <i>Sifre</i>, can be derived the forbidden and the permitted, the impure and the pure, the liable and those who are free of liability, the invalid and the valid as was received [in tradition], one person from another, [in a chain extending back] to Moses at Mount Sinai.</p> <p>Also, [the sources mentioned above] relate those matters which were decreed by the sages and prophets in each generation in order to "build a fence around the Torah." We were explicitly taught about [this practice] by Moses, as [implied by Leviticus 18:30]: "And you shall observe My precepts," [which can be interpreted to mean]: "Make safeguards for My precepts."</p> <p>Similarly, it includes the customs and ordinances that were ordained or practiced in each generation according to [the judgment of] the governing court of that generation. It is forbidden to deviate from [these decisions], as [implied by Deuteronomy 17:11]: "Do not deviate from the instructions that they will give you, left or right."</p> <p>It also includes marvelous judgments and laws which were not received from Moses, but rather were derived by the courts of the [later] generations based on the principles of Biblical exegesis. The elders of those generations made these decisions and concluded that this was the law. Rav Ashi included in the Talmud this entire</p>	<p>רבינא ורב אשי הם סוף חכמי הגמרא. ורב אשי הוא שחיבר הגמרא הבבלי בארץ שנער אחר שחיבר ר' יוחנן הגמרא ירושלמי בכמו מאה שנה. וענין שני הגמרות הוא פירוש דברי המשניות וביאור עמקותיה ודברים שנתחדשו בכל בית דין ובית דין מימות רבינו הקדוש ועד חיבור הגמרא.</p> <p>ומשני הגמרות ומן התוספות ומספרא וספרי (ומן התוספות) מכולם יתבאר האסור והמותר הטמא והטהור החיוב והפטור הפסול והכשר כמו שהעתיקו איש מפי איש מפי משה רבינו מסיני:</p> <p>גם יתבאר מהם דברים שגזרו חכמים ונביאים שבכל דור ודור לעשות סייג לתורה כמו ששמעו ממה שפירוש. שנאמר ושמרתם את משמרת עשו משמרת למשמרת.</p> <p>וכן יתבאר מהם המנהגות והתקנות שהתקינו או שנהגו בכל דור ודור כמו שראו בית דין של אותו הדור. לפי שאסור לסור מהם שנאמר לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל.</p> <p>וכן משפטים ודינים מופלאים שלא קיבלום ממה שידנו בהם בית דין של אותו הדור במדות שהתורה נדרשת בהן. ופסקו אותם הזקנים וגמרו שהדין כך הוא. הכל חיבר רב אשי בגמרא מימות משה ועד ימיו.</p> <p>והברו חכמי המשנה חיבורים אחרים לפרש דברי התורה. רבי הושעיא תלמידו של רבינו הקדוש חיבר ביאור ספר בראשית. ורבי ישמעאל פירש מאלה</p>
--	---

¹ Text and translation taken from Chabad.org

[body of knowledge, stemming] from the era of Moses, our teacher, until his [own] era.

The Sages of the Mishnah also composed other texts to explain the words of the Torah. Rabbi Hoshaia, the disciple of Rabbenu Hakadosh, composed an explanation of the book of Genesis. Rabbi Yishmael [composed] an explanation beginning at "These are the names" [the beginning of the book of Exodus,] until the conclusion of the Torah. This is called the *Mechilta*. Rabbi Akiva also composed a *Mechilta*. Other Sages of the following generations composed other [collections of the] interpretations [of verses] (*Medrashim*). All of these works were composed before the Babylonian Talmud.

Thus, Ravina, Rav Ashi, and their colleagues represent the final era of the great Sages of Israel who transmitted the Oral Law. They passed decrees, ordained practices, and put into effect customs. These decrees, ordinances, and customs spread out among the entire Jewish people in all the places where they lived.

After the court of Rav Ashi composed the Talmud and completed it in the time of his son, the Jewish people became further dispersed throughout all the lands, reaching the distant extremes and the far removed islands. Strife sprung up throughout the world, and the paths of travel became endangered by troops. Torah study decreased and the Jews ceased entering their yeshivot in the thousands and myriads, as was customary previously.

Instead, individuals, the remnants whom God called, would gather in each city and country, occupy themselves in Torah study, and [devote themselves] to understanding the texts of the Sages and learning the path of judgment from them.

Every court that was established after the conclusion of the Talmud, regardless of the country in which it was established, issued decrees, enacted ordinances, and established customs for the people of that country - or those of several countries. These practices, however, were not accepted throughout the Jewish people, because of the distance between [their different] settlements and the disruption of communication [between them].

Since each of these courts were considered to be individuals - and the High Court of 71 judges had been

שמות עד סוף התורה והוא הנקרא מכילתא. וכן ר' עקיבא חיבר מכילתא. וחכמים אחרים אחרים חיברו מדרשות. והכל חובר קודם הגמרא הבבלית.

נמצא רבינא ורב אשי וחבריהם, סוף גדולי חכמי ישראל המעתיקים תורה שבעל פה. ושגזרו גזירות והתקינו התקנות והנהיגו מנהגות ופשטה גזירתם ותקנתם ומנהגותם בכל ישראל בכל מקומות מושבותם.

ואחר בית דין של רב אשי שחבר הגמרא וגמרו בימי בנו נתפזרו ישראל בכל הארצות פיזור יתר והגיעו לקצוות ואיים הרחוקים ורבתה קטטה בעולם ונשתבשו הדרכים בגייסות ונתמעט תלמוד תורה ולא נכנסו ישראל ללמוד בישיבותיהם אלפים ורבבות כמו שהיו מקודם אלא מתקבצים יחידים השרידים אשר ה' קורא בכל עיר ועיר ובכל מדינה ומדינה ועוסקין בתורה ומבינים בחיבורי החכמים כולם ויודעים מהם דרך המשפט היאך הוא.

וכל בית דין שעמד אחר הגמרא בכל מדינה ומדינה וגזר או התקין או הנהיג לבני מדינתו או לבני מדינות רבות לא פשטו מעשיו בכל ישראל מפני רחוק מושבותיהם ושבוש הדרכים.

והיות בית דין של אותה המדינה יחידים ובית דין הגדול של שבעים ואחד בטל מכמה שנים קודם חיבור הגמרא. לפיכך אין כופין אנשי מדינה זו לנהוג כמנהג מדינה האחרת. ואין אומרים לבית דין זה לגזור גזירה שגזרה בית דין אחר במדינתו. וכן אם למד אחד מהגאונים שדרך המשפט כך הוא ונתבאר לבית דין אחר שעמד אחריו שאין זה דרך המשפט הכתוב בגמרא, אין שומעין לראשון אלא למי שהדעת נוטה לדבריו בין ראשון בין אחרון.

ודברים הללו בדינים גזירות ותקנות ומנהגות שנחדשו אחר חיבור הגמרא. אבל כל הדברים שבגמרא הבבלי חייבין כל ישראל ללכת בהם וכופין כל עיר ועיר וכל מדינה ומדינה לנהוג בכל המנהגות

<p>defunct for many years before the composition of the Talmud - people in one country could not be compelled to follow the practices of another country, nor is one court required to sanction decrees which another court had declared in its locale. Similarly, if one of the Geonim interpreted the path of judgment in a certain way, while the court which arose afterward interpreted the proper approach to the matter in a different way, the [opinion of the] first [need] not be adhered to [absolutely]. Rather, whichever [position] appears to be correct - whether the first or the last - is accepted.</p> <p>These [principles apply regarding] the judgments, decrees, ordinances, and customs which were established after the conclusion of the Talmud. However, all the matters mentioned by the Babylonian Talmud are incumbent on the entire Jewish people to follow. We must compel each and every city and each country to accept all the customs that were put into practice by the Sages of the Talmud, to pass decrees paralleling their decrees, and to observe their ordinances, since all the matters in the Babylonian Talmud were accepted by the entire Jewish people.</p> <p>The [Talmudic] Sages who established ordinances and decrees, put customs into practice, arrived at legal decisions, and taught [the people] concerning certain judgments represented the totality of the Sages of Israel or, at least, the majority of them. They received the tradition regarding the fundamental aspects of the Torah in its entirety, generation after generation, [in a chain beginning with] Moses, our teacher.</p>	<p>שנהגו חכמי הגמרא ולגזור גזירותם וללכת בתקנותם. הואיל וכל אותם הדברים שבגמרא הסכימו עליהם כל ישראל.</p> <p>ואותם החכמים שהתקינו או שגזרו או שהנהיגו או שדנו דין ולמדו שהמשפט כך הוא, הם כל חכמי ישראל או רובם והם ששמעו הקבלה בעקרי התורה כולה דור אחר דור עד משה רבינו עליו השלום.</p>
---	---

Group 3 – The 5 different categories of תורה שבעל פה

The Rambam in his introduction to Mishnah outlines 5 different categories that comprise the Oral Torah – תורה שבעל פה. The following are simple definitions of each category.

רמב"ם הקדמה למשניות

<p>The first category is explanations received directly from Moshe. These have hints in the <i>pesukim</i> or can be derived through logic. There is no debating or disagreeing with these explanations.</p>	<p>החלק הראשון פירושים מקובלים מפי משה, ויש להם רמז בכתוב ואפשר להוציאם בדרך סברא, וזה אין בו מחלוקת אבל כשיאמר האחד כך קבלתי אין לדבר עליו.</p>
<p>The second category is laws that were told directly to Moshe at Sinai. These laws have no proof to them and also cannot be debated and one cannot argue on them.</p>	<p>החלק השני הם דינים שנאמר בהם הלכה למשה מסיני, ואין ראיות עליהם כמו שזכרנו, זה כמו כן אין חולק עליו.</p>
<p>The third category is laws that were derived through logic and have debate regarding them. These laws were decided based on majority. The debates and disagreements were regarding areas that they did not know the laws. One will find throughout the Talmud that the Rabbis are arguing about the basic logic that causes the debates; therefore they ask 'what are they arguing about?' or 'what's the reason for Rabbi Ploni' or 'what's the difference between them [the two opinions]?'</p>	<p>החלק השלישי הדינים שהוציאו על דרכי הסברא ונפלה בה מחלוקת, כמו שזכרנו. ונפסק הדין בהם על פי הרוב וכו' אבל נפלה המחלוקת והעיון בדבר שלא נשמע בו הלכה, ותמצא בכל התלמוד שהם חוקרים על טעם הסברה שהוא גורם המחלוקת בין החולקים, ואומרים במאי קא מיפלגי או מאי טעמא דרבי פלוני או מאי בינייהו.</p>
<p>The fourth category is decrees that the prophets and Rabbis in every generation decreed in order to protect the Torah. This concept was decreed by Hashem when He said (Leviticus 18) "You shall safeguard my charge" and the Rabbis explained make a guard for my Torah. The Rabbis called these <i>gezerot</i> (decrees). Sometimes there will be debate because one Rabbi will prohibit something for one reason, but another Rabbi will disagree with his reason. [However] when there is agreement regarding one of these decrees and it has spread throughout all of the Jewish people, one can no longer argue on this decree; even a prophet can no longer argue on this decree [that has been accepted].</p>	<p>החלק הרביעי הם הגזרות שתקנו הנביאים והחכמים בכל דור ודור כדי לעשות סייג לתורה, ועליהם צוה הקדוש ברוך הוא לעשותם, והוא מה שאמר במאמר כללי (ויקרא יח) ושמרתם את משמרתי ובאה בו הקבלה (יבמות כא.) עשו משמרת למשמרתי. והחכמים יקראו אותם גזרות. ולפעמים תפול בהם מחלוקת לפי החכם שהוא אוסר כך מפני כך ולא יסכים עליו חכם אחר וכו' וכשתפול הסכמה על אחת מן הגזירות אין חולק עליה בשום פנים וכשיהיה פושט איסורה בכל ישראל אין לחלוק על הגזירה ההיא, [ו]אפילו הנביאים בעצמם לא היו רשאים לבטל אותה.</p>
<p>The fifth category is laws that were made through logic and agreement regarding the actions of people that is neither an addition nor subtraction from an actual <i>mitzvah</i>. These are called <i>takanot</i> (regulations) and <i>minhagim</i> (customs). It is prohibited to violate these laws. Shlomo already stated regarding anyone who violates these laws: 'One who breaks the fence will be bitten by a snake' (<i>Kohelet</i> 10). There are many of these regulations mentioned in the Mishna and Talmud.</p>	<p>החלק החמישי הם הדינים העשויים על דרך חקירה וההסכמה בדברים הנוהגים בין בני אדם שאין בהם תוספת במצוה ולא גרעון, או בדברים שהם תועלת לבני אדם בדברי תורה, וקראו אותם תקנות ומנהגים, ואסור לעבור עליהם. וכבר אמר שלמה עליו השלום על העובר עליהם (קהלת י) ופורץ גדר ישכנו נחש. ואלו התקנות רבות מאוד ונזכרות בתלמוד ובמשנה.</p>

Examples for the first category:

- 1) The Torah says in (מ, כג) ויקרא: "ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדור". The literal translation of the words "פרי עץ הדור" are "a beautiful fruit." This seems pretty vague and non-descriptive; nevertheless everyone agrees that this is referring to an אתרוג (citron fruit).
- 2) The Torah states regarding punishment that it should be "עין תחת עין, שן תחת שן", which literally means "an eye for an eye, a tooth for a tooth." Nevertheless everyone agrees that this means monetary payment worth an eye or monetary payment worth a tooth, not to literally take an eye for an eye.

These are two examples of explanations of the verses that are undisputed and are explanations that have been passed down directly from Moshe. These are examples of פירושים מקובלים מפי משה.

Examples for the second category:

- 1) The fact that תפילין needs to be black is הלכה למשה מסיני.
- 2) The fact that the letter ש must appear on the תפילין של יד is הלכה למשה מסיני
- 3) The size of כזית (amount of an olive) for all forbidden foods is הלכה למשה מסיני.

Examples for categories three, four and five:

Come up with them on your own!

Group 4 – The nature of תורה שבעל פה

The תורה שבעל פה and תורה שבכתב makes a fundamental distinction between גמרא גיטין (ס:).

(1) גמ' גיטין (ס:)

— The Gemara continues with a related teaching:
 [6] R' — ר' R' Yehudah bar Nachmani, the speaker for R' Shimon ben Lakish,^[10] expounded: “כתב-לך את-הדברים האלה” — It is written: *Write for yourself these words*, which indicates that the Torah is to be written. “כי-על-פי הדברים האלה” — And it is written later in the same verse: *For on the basis of these words*, which indicates that the Torah is to be transmitted orally.^[11] — How is this apparent contradiction to be resolved? — **Teachings that were handed down to Moses in writing, i.e. Scripture, אי אתה רשאי — you are not permitted to transmit orally.^[12] — Teachings that were given to you orally, אי אתה רשאי לאומרן בכתב — you are not permitted to transmit in writing.^[13]**

One essential question regarding the Oral Torah is why it was necessary. Why didn't Hashem simply put everything in writing?!

(Answer 1)

(2) מהרש"א (גיטין שם)

<p>It would seem that the reason it [i.e. the Oral Torah] was not allowed to be written down was so that people would not rely on the fact that it is written down and not learn anymore...Therefore in the earlier generations when they were more capable the Oral Torah was not written down at all so that they would review their Torah knowledge constantly and it would be accessible to them always in order to act appropriately.</p>	<p>נראה בזה דלא ניתן לכתוב משום דלא יסמוך האדם על הכתיבה ולא ילמוד יותר...ולכך בדורות הראשונים שהיה לבבם רחבה מני ים אמר לא ניתן לכתוב כדי שיחזור על תלמודו ומשנתו תמיד ויהיו סדורים לו תמיד לתלמוד ולהביאו לידי עשיה.</p>
--	--

(Answer 2)

(3) מהר"ל (תפארת ישראל, פרק סח)

<p>One should know that it is not fitting for the Oral Torah to be in writing, because this section of the Torah deals with the details and explanations of the <i>mitzvot</i> and there is no end to the details! Therefore, if only part of it would be written it would not be complete and it would not be right to write an incomplete Torah.</p>	<p>דע, כי אין ראוי שתהיה התורה שבעל פה בכתיבה, מפני שתורה שבעל פה הם פרטי המצוה ופרושיה. ודבר זה אין קץ וסוף, כי הפרטים אין להם קץ. ולא היה דבר שלם אם היה כותב מקצת בלבד, לכך אין לכתוב כלל התורה שבעל פה חסירה.</p>
--	---

(Answer 3)

(4) בית הלוי (דרוש יח)

<p>After the Oral Torah was given to them [i.e. the Jewish people], the Jewish people became like the parchment of the Oral Torah, like the verse says (Mishlei 3, 2) 'write them on the tablets of your heart.' And just like the parchment of the actual Torah is inherently holy, because the parchment and the words together create a <i>sefer Torah</i>, so to the Torah and the Jewish people are one. However, each person is not capable of simply acquiring all of the Oral Torah...rather each person receives according to his level and toil in acquiring it [i.e. the Oral Torah].</p>	<p>אחר כך דניתן להם התורה שבעל פה נמצא דישראל הם בבחינת קלף של תורה שבעל פה, וכמו שאמור הכתוב (משלי ג, ב) כתבם על לוח לבך, וכמו שהקלף של ספר תורה הוא עצם הקדושה ולא תשמיש, דהקלף וכתב שכתוב בו שניהם ביחד הם ספר תורה, כמו כן התורה וישראל כולא חד הוא. אמנם לא כל אדם יוכל להשיג כל התורה שבעל פה...רק כל אחד ואחד זוכה בה לפי מדרגתו ולפי יגיעתו בתורה הקדושה.</p>
--	---

(Answer 4)

רמב"ם, מורה נבוכים (ח"א פ"א)

<p>Even the Oral Law, as you are well aware, was not originally committed to writing, in conformity with the rule to which our nation generally adhered, "Things which I have communicated to you orally, you must not communicate to others in writing." With reference to the Law, this rule was very opportune; for while it remained in force it averted the evils which happened subsequently, viz., great diversity of opinion, doubts as to the meaning of written words, slips of the pen, dissensions among the people, formation of new sects, and confused notions about practical subjects. The traditional teaching was in fact, according to the words of the Law, entrusted to the Great Tribunal, as we have already stated in our works on the Talmud.²</p>	<p>וכבר ידעת כי אפילו תורה שבעל פה המקובלת לא היתה כתובה לפנינו, כפי הצווי המפורסם באומה דברים שאמרתי לך על פה אי אתה רשאי לאמרם בכתב, והרי זו היא תכלית החכמה בתורה, לפי שהיתה הרחקה ממה שאירע בה בסופו של דבר. כלומר, רבוי הסברות והסתעפות השטות, ומשפטים בלתי ברורים שיארעו בהסברת המחבר, ושכחה שתארע לו, ויתחדשו מחלוקות בין בני אדם ונעשים כתות ונבוכים במעשה, אלא נמסר הדבר בכל זה לבית דין הגדול כמו שבארנו בחבורינו התורתיים.</p>
---	---

² Translation taken from <http://www.sacred-texts.com/jud/gfp/gfp081.htm>

What changed that we now have תורה שבעל פה written down?

(5) גמ' גישיון (ס.)

A related ruling is cited:

לְטַטּוּלֵי נְמִי אָסוּר – Mar bar Rav Ashi said: **It is also prohibited to handle a book of *haftarahs* on Shabbos.**
 – דָּהָא לֹא חֲזִי לְמִיקְרֵי בֵּיהּ – Because **it is unfit to read from** and is therefore *muktzeh*.^[12]
 – מַאי טַעְמָא – For what reason?

The Gemara rejects both rulings:

– שְׂרִי לְטַטּוּלֵי – **It is permissible to handle a book of *haftarahs* on Shabbos** – וְשְׂרִי לְמִיקְרֵי בֵּיהּ – **and it is permissible to read the *haftarah* from [this book].**
 דָּר' – For R' Yochanan and R' Shimon ben Lakish studied from a book of *aggadah* on Shabbos.^[13] Now, this gives rise to a question: וְהָאֵלֶּיךָ – **But [aggadah] was not meant to be written,**^[14]
 – לֹא נִיתַן לִיכְתּוּב – **and thus, how could they study from such a book? Furthermore, how could they handle the book on Shabbos?**^[15] אֵלֶּיךָ – **But [aggadah] was not meant to be written,**^[14]

– אֶפְשָׁר – **Rather, we must say that since it was impossible to refrain from recording *aggadah* and other elements of the Oral Law, lest they be forgotten, the Sages invoked the doctrine:** עַתָּה, לְעֲשׂוֹת לַיהוָה הִפְרוּ תוֹרָתְךָ – **When it is a time to act for Hashem, nullify your Torah.**^[16] – הִכָּא נָמִי – **Here too, regarding the book of *haftarahs*,** – בֵּינוֹן דְּלֹא אֶפְשָׁר – **since it is impossible for every congregation to write entire Books of the Prophets, we invoke the doctrine:** עַתָּה, לְעֲשׂוֹת לַיהוָה הִפְרוּ תוֹרָתְךָ – **When it is a time to act for Hashem, nullify your Torah.** Thus, the book of *haftarahs* may be written and may be read from in public, although that is a technical violation of the law.^[17]

Know the
Hebrew for
this פסוק

Group 5 – After the גמרא: The Gaonim and Rishonim

Even after the composition of the גמרא, there have been many pivotal books composed that have played a central role in Judaism. Your focus will be the times of the Gaonim and the Rishonim. In regards to the Gaonim, your job is to give a basic overview of this time period. In regards to the Rishonim, your job is to create a timeline for the class which includes a brief biographical sketch of the following authors and their respective works. [IMPORTANT NOTE: Many of these authors have numerous works; you only need to focus on their work related to either Gemara or halacha.]

II. GAONIM (c. 650-1050)

Give a general overview of this time period (you can find this online). If you have time here are some of the more well-known Gaonim to discuss:

1. R' Shriria Gaon
2. R' Hai Gaon
3. R' Achai Gaon

III. RISHONIM (c. 1050-1500)

There are two types of literature found within the Rishonim.

- 1) Commentary on Gemara - analysis and questions on the Gemara
- 2) Sifrei Halacha – Determine the p'sak halacha

The following are important commentaries on the Gemara:

1. Rashi
2. Tosafot
3. Ramban
4. Ritva
5. Rashba
6. Ran

The following are important Sifrei Halacha:

1. Rif
2. Rosh
3. Rambam
4. Tur

Group 6 – After the Gemara: The Achronim

Even after the composition of the גמרא, there have been many pivotal books composed that have played a central role in Judaism. Your focus will be the times of the Achronim. Your job is to create a timeline for the class which includes a brief biographical sketch of the following authors and their respective works. [IMPORTANT NOTE: Some of these authors have numerous works; you only need to focus on their work related to either Gemara or halacha.]

Similar to the Rishonim, the Achronim can be divided into works that are commentaries on the Gemara and Sifrei Halacha.

The following are some major works/authors that comment on the Gemara:

1. R' Akiva Eiger
2. P'nei Yehoshua – R' Yaakov Yehoshua Falk
3. Maharsha – R' Shmuel Eidels

The following are some major Sifrei Halacha:

1. Shulchan Aruch – R' Yosef Cairo
2. Rama – R' Moshe Isserles
3. Shach – R' Shabbatai ben Meir HaKohen
4. Taz – R' Dovid HaLevi Segal
5. Magen Avraham – R' Avraham Gombiner
6. Gra (Vilna Gaon) – R' Eliyahu ben Shlomo Kremer
7. Mishna Berura – R' Yisroel Meir Kagan (Chofetz Chaim)
8. Igros Moshe – R' Moshe Feinstein